

ТЯ ДОЙДЕ И ПОВЕДЕ ХОРОТО

Симона Василева

Бяха изминали три дни от раждането на малката Яна. Всички вкъщи се вълнуваха. Бабите тичаха забързано из дома и подреждаха старателно. От кухнята се носеше невероятен аромат, които те приканваше да отидеш и да си пробваш тайно от вкусните ястия, без никой да забележи. Но, не, не биваше. Всичко това трябваше да е за орисниците, които щяха да дойдат всеки момент. Тези три жени определяха живота на бебето. Майката на Яна седеше до кошарата ѝ до огнището и в ръцете си държеше бяла мъжка риза. Спокойно и внимателно тя забиваше иглата в плата и нишките се свързваха с дрехата. Шиеше със силна любов, а на лицето ѝ грееше усмивка. С конца рисуваше последният детайл от шевица Лоза. Беше я избрала специално за дъщеря си, защото тя беше символ на кръговрата на живота, християнската вяра, любовта и най-вече дълголетието. Червеният цвят преобладаваше, защото той беше основен за живота и плодовитостта. Зеленият представяше младостта, свежестта и здравето. А жълтият беше символ на божественото и свещеното. Зад нея огънят весело танцуваше още от ранна сутрин, защото не трябваше да изгася нито за миг. На масата до огнището бяха отрупани лакомства и вкусни ястия. Така се показваше гостоприемността на домакините. Когато майката на Яна беше готова с шевица, взе новородената си рожба и я уви в дрехата на баща си. Тя беше толкова голяма и детето направо се губеше в нея.

Изведнъж вратата се отвори и вътре влязоха три жена. Първата беше най-малка - на 19 години и отговаряше за детството на бебето. Втората изглеждаше на около 25 години и наричаше за развитието и професията. А третата жена избираше старостта и смъртта на човек. Първото момиче започна своето наричане, като междуременно навиваше вретено. Когато приключи го подаде на следващата, а тя на последната, като накрая отразя нишката. Преди да си тръгнат огледаха с един поглед къщата, която беше подредена и спретната специално за тях и кимнаха съвсем незабележимо. Щом вратата се затвори, при майката дойде цялото семейство. Искаха да им разкаже какво е чула и видяла за живота на рожбата си. Тя грееше от радост, защото трите жени бяха навили няколко пъти вретеното, а това беше знак за дълголетие. А Яна спеше спокойна в топлата дреха на баща си. Тя ѝ даваше сигурност и утеха.

Времето минаваше, сезоните се меняха и годините една след друга се изтъргулваха. Яна се превърна в красиво, мило и добро момиче. Беше наследила от майка си златните си, като слънцето, коси, а от баща си тъмните очи. Беше мома за чудо и приказ. Всички в селото ѝ се радваха и я обичаха, заради доброто ѝ сърце. До ден днешен прилежно пазеше ризата на баща си. Обичаше да слуша майка си, която ѝ разказваше историята за нейните орисници и винаги си представяше момента, в който ще посрещне трите жени и за нейната рожба. Винаги когато Яна обличаше дрехата усещаше любовта, с която майка ѝ беше ушила шевицата и топлата прегръдка на баща ѝ. Вече ръкавите не и бяха широки и дължината ѝ беше точно по мярка.

...

Носеше я и в онзи ден. Беше горещ, летен следобед. Слънцето грееше силно над земята. Макар и силната жега, Яна взе менците на рамо и тръгна към селската чешма, за да напълни вода за семейството си. Вървеше с бавни крачки, докато потта се стичаше от челото ѝ. Сухите треви се поклащаха от лекия вятър, който не беше достатъчен, за да разхлади поне малко. Скоро стигна и се зае с пълненето на менците. И тогава се появи Стоил. Той беше красиво и добро момче, което веднага щом зърна Яна, се влюби в нея. Тя от своя страна също. Толкова много си допаднаха, че всеки ден се виждаха на мегдана и танцуваха любимите си български хора. Момичето винаги обличаше любимата си риза, защото вярваше, че е допринесла за любовта между двамата.

Настъпи големия ден. Цялото семейство го очакваше с нетърпение. Яна стоеше на портата на дома си и чакаше своя любим да дойде и да я откупи. Когато той пристигна, сложи паричка в обувката ѝ и заедно се отправиха към селската църква, където щяха да се венчаят. Щом пристигнаха момичето изтанцува последното си моминско хоро. След това Стоил хвана за ръка любимата си и влязоха при отца. Когато той ги видя, много се зарадва, защото ги познаваше от малки деца и знаеше, че любовта им ще е вечна. Но очите му се спряха на шевицата на Яна.

- Това е шевица Лоза, символ на любовта и щастieto. Радвам се, че си избрала тази дреха за твоя специален ден.

- Ризата ми има дълга история и я обичам от все сърце. Мечтаех си да съм облечена с нея днес, защото така усещам топлината на семейството ми още по-силно.

И скоро Яна и Стоил вече бяха свързани с любов за цял живот. И символа на това беше тази българска, бродирана риза.

....

- Бабо Яна, това беше невероятна история! – възкликнах, когато тя свърши.

- Знам, дете. Хубаво е човек да живее с подкрепата на семейството и с топлината на любовта. - каза ми тя, гледайки към старата шевица, която се превърна в мое вдъхновение и ме накара да ви опиша живота на моята скъпа баба Яна.